

Ο Διομήδης, προταπεινόμενος από τη θεά Αθηνά, τραυματίζει τον θεό Άρη.

(Έργον του Φλάμαν).

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ ΚΑΙ ΠΙΕΡ ΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΚΕΡΟΥΑΝ, πλοίαρχος. ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜ, ΙΒ, ΦΡΑΝΤΣ, ΜΑΤΙΕ, ΠΑΤΡΙΚ, ναύτες του πληρώματος. ΛΕΚΟΚ, μάγειρος του καραβιού. Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. ΜΠΑΝΚΡΟΣ, ναύτης τιμωρημένος.

ΠΡΟΣΩΠΑ :

(Μέσα σ'ε μιά μεγάλη κλειστή καμπίνα, στο κήτος του καραβιού, πού φωτίζεται από φεγγίτες και συγκοινωνεί με σιδερένιες σκάλες με τή γέφυρα και τ' άμπάρια. Κάσσεσ και παλαμάρια ένα γύρω και καταγής. Ήλιοθασίλευμα. Οι άνδρες του πληρώματος, μαζεμένοι, κουνεντιάζουν. Ακούγονται σφρηγιματιές, διαταγές του πλοίαρχου και διάφοροι άλλοι κρότοι στο κατάστρωμα).

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, (κατεβαίνει από τή γέφυρα, πλησιάζει τούς ναύτεσ πού κουνεντιάζουν και λέει στον Πατρικ).— Πατρικ, άναψε ένα κλεφτοφάναρο και έλα μαζί μου σ' άμπάρια.

ΠΑΤΡΙΚ.—Θά πάμε τó φαγητό του στον Μπανκρόσ; Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Όχι, θά τόν άφήσω ελεύθερο. Ο πλοίαρχος τού δίνει γάρι. Έλα λοιπόν, είσαι έτοιμος;

ΠΑΤΡΙΚ.—Σ' άκολουθώ, κατεπάνιε! (Κατεβαίνουν και οι δύο από τή σκάλα πού συγκοινωνεί με τ' άμπάρια).

ΦΡΑΝΤΣ, (στούσ άλλους ναύτεσ του πληρώματος).—Τί λέτε, παιδιά, θάβαλε γνώσι ό Μπανκρόσ, ύστερα από όχτώ ήμερών άλυσοδέμα σ' άμπάρια;...

ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜ.—Καί ύστερα από τ' αλύπητο ξύλο πού τούδώκε ό ίδιος ό κατεπάνιος με τó παλαμάρι...

ΜΑΤΙΕ.—Μου φαίνεται πώς δέν θά τó ξεχάση εύκολα τó ξύλο αυτό ό Μπανκρόσ...

ΙΒ.—Τό άξίζε. Είνε ένας προδότης, ένας ύποκριτής, ένας δίβουλος άνθρωπος.

ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜ.—Πρόσεξε τά μάτια του καιμιά φορά, όταν νομίζει πώς δέν τόν κωττάουν οι άλλοι; Λές και θάθελε νά μάζ πνίξη όλους μ' ένα του βλέμμα.

(Ο Πατρικ ξυαναεβαίνει κρατώντας τó κλεφτοφάναρο. Πίσω του περπατεί ό Μπανκρόσ τραυλιζοντας, εξασθενημένος από τή νηστεία. Τόν άκολουθεί ό δεύτερος πλοίαρχος).

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, (στον Μπανκρόσ).— Καί τώρα, δέν μου λές, θά ξαναδοκιμάση νά μάζ τó σκάση; (Χαμογελώντας σαρκαστικά).— Άν θέλεις νά μάζ φύγη, νά πέρης στο νερό θ-

ταν θάμαστε σ' άνοιχτά, και όχι στο λιμάνι, όπως έκανεσ εδώ κι όχτώ μέρες... Δέν είσαι, λοιπόν, εύχαριστημένος από τó καράβι, άπ' τόν κατεπάνιο μας κι άπ' τούς καλούς σου αυτούσ συντρόφους; ΜΠΑΝΚΡΟΣ, (μη κατορθώνοντας νά συγκρατήση τó μίσοσ του).— Καλούς τούς λές, αυτούσ τούς λύκους πού με βασανίζουν; Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, (άπειλητικά).—Τί είπες; ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Όχι, δέν είλα τίποτα... Δέν θά παραπονεθώ άλλη φορά... Θά σάς άκούω... Σάς δίνω τó λόγο μου... Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Δόξα τώ Θεώ! Θά κάνης καλά, γιατί άλλωθώς... Πρόσεχε τόν Πατρικ, και βάλε τον στον καλό δρόμο. ΠΑΤΡΙΚ.—Έχετε εμπιστοσύνη σε μένα, κατεπάνιε, θά κάνω ό,τι πρέπει...

(Ο δεύτερος κατεπάνιος ανεβαίνει στη γέφυρα. Ένα ξαφνικό φύσημα ανέμου ταραίζει τά κατάρτια και σφρηρίζει άνάμεσα στα σχοινιά. Κάποιος φεγγίτης κλείνει άπότομα, με δυνατό χτύπο).

ΦΡΑΝΤΣ.—Τ' άκούτε; Ξαναρχίζει ή κακοκαιρία... ΜΑΤΙΕ.—Θάβρεπε ν' άποφύγοιμε τή φρογτόνια. Δέν θά βαστάζοιμε. Σε κάθε κώμα τρέξει όλόκληρο τó καράβι.

ΙΒ.—Εμένα ό,τι με φοβίζει περισσότερο, είναι τó φορτίο. Άν τó καράβι άρχισει τó χοροπήδημα, ή κάσσεσ θ' άρχίσουν νά κυλάνε δεξιά κι άριστερά, και θ' άνοιξουν... Καί δέν ξέροιμε τί ύπάρχει μέσα σ' αυτές.

ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜ.—Άκουσα νά λένε πώς ή κάσσεσ είναι γεμάτες από έρημητικέσ ύλεσ... Κινδυνεύοιμε νά πναχτόιμε όλοι στον άέρα...

ΜΑΤΙΕ.—Μιλάτε για τίς μεγάλεσ κάσσεσ πού εμπαρακρίσαν τή νύχτα στη Βουβάη; Δέν πιστεύω νά είναι γεμισομένεσ με ό,τι λέτε.

ΙΒ.—Τότε λοιπόν, τί έχουν μέσα;

ΦΡΑΝΤΣ.—Δέν ξέρω. Μπαράκουν πάντα τά φορτία τή νύχτα και δέν φορτώνοιμε εμείσ... Θάβλεγεσ πώς ό κατεπάνιος δέν μάζ έχει εμπιστοσύνη, πώς κρύβεται από μάζ...

ΟΥ΄ΙΛΛΙΑΜ.—Διάβολε! Φοβάται μήπως άναγκασθί νά μάζ διάση λογαριασμό. Στο τελευταίο ταξίδι μάζ είπε ότι τó μερδικό του καθενόσ ήταν πέντε χιλιάδεσ, ενώ ήταν ίσοσ τó διπλάσιο. (Στόν Πατρικ). Καί σύ, Πατρικ, τί λές για όλ' αυτά;

ΠΑΤΡΙΚ.—Γιά τί; Γιά τήν τελευταία μοιρασιά; ΜΑΤΙΕ.—Όχι, για τó φορτίο.

ΠΑΤΡΙΚ.—Πρόπει νά ρωτήσοιμε τόν Μπανκρόσ. Πέρασε όχτώ μέρεσ στο ύπταρι, μάζ με τίς κάσσεσ, και κάτι θά ξέρη...

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Ά, ά, θέλετε νά μάθετε τί έχουν ή κάσσεσ τής Βουβάη; Δέν θά μπορέστε ποτέ νά τó μαγνήψετε... ΜΑΤΙΕ.—Καινού και

ναρκωτικά;

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ.—Μπαρούτι;
 ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Όχι.
 ΙΒ.—'Εί τι λοιπόν;
 ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Φείδια!
 ΟΙ ΝΑΥΤΕΣ (όλοι μαζί).—'Αστειεύσαι!
 ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Ναί, φείδια, σάς λέω! Σ'ε μιά κάσπα ήταν γραμμένη ή λέξι «Μουσειό». Αυτό μου κίνησε την περιέργεια. Σήκωσα λοιπόν ένα σανίδι και είδα από κάτω ένα κλυθιδί σιδερένιο καγκελλωτό... Κόπταξα τότε καλύτερα και είδα ένα σωρό φείδια κουβαρισμένα.

ΜΑΤΙΕ.—Και τί φείδια είνε; 'Οχνητρες;
 ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Όχι, κάποια άλλη λέξι ήταν γραμμένη στην κάσπα... (Προσπαθώντας νά τή θυμηθή). Κό... Κόμπερα...

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ (τρομαγμένος).—Είνε τὰ φοβερότερα φείδια τού κόσμου. 'Όταν ήμουν στο Μπεναρές, είδα κάποιον ιδθαγενή που τόν δάγκωσε μιά κόμπερα... Δέν πρόφτασε νά πη ούτε ούψ! και έπιπε γάμω νεκρός!

(Ένας φόδος ζωγραφίζεται στα πρόσωπα όλων. 'Εκείνη τή στιγμή εμφανίζεται ο μάγειρος στη σκάλα και καλεί τούς ναύτες γιά τὸ φαγητό).

ΦΡΑΝΤΣ (στό μάγειρο).—Δέν μου λές, μάστορη, τί μὰς έφτιασε απόψε;

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Βωδινό με φασόλια.

ΙΒ.— Πάλι βωδινό; Τὸ μπουχτίσαμε. Δέν θα μὰς κάνης καί κανένα άλλο φαγητό;

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Έγώ μαγειρεύω ό,τι μου λένε. 'Αν δέν είσατε εύχαριστημένοι, τὰ παραλόνα σας στὸν καπετάνιο.

ΜΠΑΝΚΡΟΣ (πλησιάζει τὸν τέντζερε που έαστά ο μάγειρος).— Δώσε μου λίγο φαί, σὲ παρακαλώ, μάλιστα, πεινάω!

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.— Κάτω τὰ ξερά σου! 'Όσοι δέν δουλεύουν, δέν τρώνε!

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ (κλείνοντας με σημασία τὸ μάτι του στους άλλους).— 'Ακουσε, Μπανκρός, αν θέλεις νά φᾶς, θά κάνης κάτι που θά σου πῶ, και τότε θά μοιραστῶ τὸ φαί μου μαζί σου.

ΜΠΑΝΚΡΟΣ (μόλις συγκρατώντας τή χαρά του).— 'Αλήθεια; Πές μου τί θέλεις νά κάνω;

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ.— Θα πᾶς ἀπὸ μέρος μου νά πῆς στὸν καπετάνιο ό,τι μὰς ταΐζει σάν νάμιαστε γουρουνια.

('Όλοι γελοῦν).

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.— Καλά, θά πάω.

(Σκαφφαλώνει άμέσως στη σκάλα και εξαφανίζεται. Έπακολουθεi λυγρόστιγη σιωπή. Και ύστερα, ξαφνικά, ακούγονται στη γέφυρα χτυπήματα, ξεφωνητά, παρακάλια, και ο Μπανκρός κατεβαίνει γρήγορα-γρήγορα τή σκάλα, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, ο οποίος τὸν δέρνει άλύπητα).

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Παληάνθρωπε!... Κτηγος!... Νά σὲ μάρω εγὼ ν' ἀνακατόνεσαι σὲ ξενες δουλειές!...

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.— Αὐτήσου με, καπετάνιε, λυτήσου με, δέν τὸ κάνω ἄλλη φορά!

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (μὲ μιά κλοτσιὰ τὸν ξαπλώνει καταγής).— Νά, βρωμιοκύνιο! Και αν δέν είσαι εύχαριστημένος, έλα νά μου ξαναπαρονεθής! (Στους άλλους ναύτες που έχουν βουβαθεί). Και τώρα ή σειρά σας! ('Ο Μπανκρός σ' αυτό τὸ μεταξύ, σηκώνεται με κόπο, δείχνει τή γροθιά του στὸν πλοίαρχο που τούχει γυρίσει τήν πλάτη, μονομυρίζει μιάν άπειλή ανάμεσα στα δόντια του και εξαφανίζεται άργά στο άμπάρι, χωρίς νά τὸν αντίληφθῆ κανείς). 'Άστε, λοιπόν, δέν σάς άρρσει τὸ φαί που τρώτε; Θα μὸυ θέλατε ίσως πὸς έλεκτά φαγια, τίποτε μαύρο χαβιάρι ή φασιανός μαζί με σαμπάνια, ε; Δέν μου λέτε, στα κάτεργα όπου ήσαοτε, σὰς τάζαν καλύτερα; Είνε πὸς μ' αυτό που τρώτε γιά τή δουλειά που κάνετε... Σὰς πᾶσι πὸς τὸ βωδινό. 'Επρεπε νά σὰς ταΐζω με σανά και φλουδες ἀπὸ πατάτες...

ΜΑΤΙΕ.— Δέν είμαστε εμεις Μπανκρός, καπετάνιε, πρέπει νά μὰς μιλάς καλύτερα.

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ (μὲ μίσος).— Τὸ πλήρωμα είνε ἀντάξιο τού καπετάνιου. Κ' έπειτα φτάνει τόσο που μὰς έκμεταλλεύθηκες. Θέλουμε τούς λογαριασμούς μας.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— 'Α! Θέλεις λογαριασμούς, θέλεις λογαριασμούς; Νά, πάρε τους! (Δίνει μιά γροθιά στὸν Οδύλλιαμ και τὸν κυλά κατα-

γής). Θέλεις κ' άλλους;

('Όλοι τραβιόνται πρὸς τὰ πίσω, ενώ ο Οδύλλιαμ σηκώνεται, κρατώντας τή ματωμένη του μασέλα. 'Εξαφνα, ἀπὸ τ' άμπάρι, ακούγεται μιά φοβερή κραυγή, σάν ούρλιασμα. 'Όλοι άνατριχιάζουν).

Η ΦΩΝΗ.—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Τί τρέχει;

ΙΒ, (ἀκούοντας προσεκτικά).—Είνε ο Μπανκρός.

ΜΠΑΝΚΡΟΣ (ἀνεβαίνει λαχανιασμένος και κατακίτρινος ἀπ' ήν ταραχή).—Βοήθεια!... Είνε φοβερό!...

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Ποιό; Μίλα, τί έπαδες;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Μὲ κυνήγησαν, εχονται, φυλαχθήτε!...

ΜΑΤΙΕ.—Ποιοί σὲ κυνήγησαν;... Είσαι τρελλός;...

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Τὰ φείδια! Τὰ φείδια που βρίσκονται στ' άμπάρι.

ΜΑΤΙΕ.—'Η κόμπερα;

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (χαμοιάζοντας).— Δέν είνε αλήθεια, λές ψέματα!

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—'Όχι, όχι, σάς λέω τὰ είδα. Πήγα νά βρω τὸν Μίλλερ τὸν θεμαστή. Περονώντας ἀπ' τήν καρβουναποθήκη, είδα, στη λάμψη τού καζανού, κάτι που σάλενε. 'Ήσαν φείδια! Φείδια! Σερόντοσαν πίσω μου... Μόλις πρόφτασα νά φύγω... Τώρα θά βρίσκονται εκεί, κάτω ἀπ' τή σκάλα. Είμαι σίγουρος.

ΙΒ, (πλησιάζοντας στο κεφαλόσκαλο).—Πρέπει νά βρεθαιωθούμε, πρέπει κάποιος νά κατέβη και νά ιδῆ...

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (σταματώντας τὸν 'Ιβ).— Πίσω, κάνε πίσω, σοῦ λέω. Δέν θά κατέβη κανείς.

ΜΑΤΙΕ.— Και ο Μίλλερ ο θεμαστής; Πρέπει νά τὸν ειδοποιήσουμε με τή τρομαχμορία.

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Τί τ' άφρηλας; Ποτέ τὰ φείδια δέν θά πάνε ὡς τὸ κανά.

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ.— Δέν ξερίζει κανένας... Πρέπει νά τὸν ειδοποιήσουμε γιά νά προφύτση νά σωθῆ...

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (σπρώχνοντας τον βία).— Σούστραφε τὸ μυαλό; Και αν ο Μίλλερ άφήσει τή θεσί του, πὸς θά προχωρήσῃ τὸ καράβι;

ΙΒ.—'Θ' άνοιζουμε τὰ πανιά!

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Μὲ τή φουρτούνα που έρχεται; Γιά νά μπατάρουμε ὄλοι σὲ λιγα λεπτά!

ΜΑΤΙΕ.— Είνε φοβερό ν' άφήσουμε μὲς' τὰ φείδια τὸν Μίλλερ!

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ.— Είνε έγκλημα!

ΙΒ.—Δέν έχεις τὸ δικαίωμα νά τὸ κάνης αυτό!

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Πίσω, βλακόμωτρα!

(Κάτω στ' άμπάρι ακούγεται ξαφνικά ένα ούρλιασμα φρίκης και πόνου).

ΦΡΑΝΤΣ.—'Ο άμορος!

ΜΑΤΙΕ.— Είνε χαμένος! ('Ακούγεται μακρυνή και εξασθενημένη ή φωνή τού θεμαστῶ).

Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Και τώρα τί θά κάνουμε;

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Δέν μπορούμε πειά τίποτε νά κάνουμε. Κλείστε τ' άμπάρι και βάλτε τῆς σιδερένης άμπάρας...

ΠΑΤΡΙΚ.— 'Ας τού δώσουμε λίγον καιρό γιά ν' άνέβη. 'Ας περμύνουμε άκόμα...

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.— Και τὰ φείδια; Νομίζεις πὸς θά περιμένουν κ' εκεινα;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ (γεμμένος στη σκάλα).—Κυττάχτε στη βᾶσι τῆς σκάλας... Είνε κουβαρισμένα... Μερικά σηκώνουν τὰ κεφάλια τους και κάνουν ν' άνέδουν.

('Όλοι οπισθοχωροῦν εντρομοί).

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Μά κλείστε λοιπόν, που νά πάρη ο διάβολος! Κινδυνεύουμε! (Δίνει γρήγορα-γρήγορα και νευρικά διαταγές, ενώ κλείνει ή αυλαία και ενώ ὄλοι, τρελλοί ἀπ' τὸ φόβο, σπεύδουν νά ετετελέσουν ό,τι τούς λέει). Καλαφατίστε τῆς τρύπες, τῆς χαρματιές, τούς σωλῆνες τού άερσιου, και τῆς καμίνες... Δέν πρέπει νά περάση ούτε ένα φείδι, γιατί τότε...

('Η αυλαία πέφτει άργά μέσα σ' ένα δαιμονισμένο κρότο που κάνουν ή σφυριχτρα τού καραβιού, ή φουρτούνα που ζέσπασε ά-

γορια και τὰ ούρλιασματα τού Μίλλερ που έμινε κλεισμένος στο άμπάρι και που πεθαινε δαγκωμένος ἀπὸ τὰ τρομερά έρπετά).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α' ΠΡΑΞΕΩΣ
 ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :
 'Η β' πράξις.

